

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **TOMI - REMONT a.s.**, se sídlem Přemyslovka 2514/4, Prostějov, zastoupený Mgr. Zdeňkem Jouklem, advokátem se sídlem Jakubské náměstí 580/4, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2015, č.j. 4001-2/2015-900000-304.4,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2015, č.j. 4001-2/2015-900000-304.4, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 18.11.2014, č.j. 55998-4/2014-640000-62, o zajištění vybraných výrobků.

I. Podstata věci

Dne 14.11.2014 prvostupňový orgán provedl místní šetření u nákladního automobilu MAN TGL, RZ: ..., ve vlastnictví žalobce, na silnici č. II/490 v obci Kaňovice ve směru jízdy Olomouc – Újezdec u Uherského Brodu, které bylo zaměřeno na kontrolu dopravy vybraných výrobků. Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že vybrané výrobky byly dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „ZSD“), a rozhodl o jejich zajištění. Žalovaný rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil. Závěry žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce předně namítá, že skutek, v němž správní orgány shledávají porušení ZSD, byl nesprávně kvalifikován, neboť nebyly naplněny podmínky vymezené v § 42 odst. 1 písm. b) ZSD. Kontrolovaná osoba v rámci prováděné kontroly předložila ke zboží ve svém vlastnictví kromě dokladu o výdeji též doklad o dopravě, který obsahoval veškeré zákonem vyžadované údaje, byl tedy perfektním dokladem ve smyslu § 5 odst. 4 ZSD. Jestliže měl prvostupňový orgán za to, že prováděná doprava neodpovídala údajům obsaženým v předloženém dokladu o dopravě, měl daný skutek kvalifikovat podle § 42 odst. 1 písm. c) ZSD.

Dle názoru žalobce ze ZSD nelze dovozovat, že by osoba přepravující řádně zaplacené a zdaněné výrobky pro vlastní účely byla povinna vystavit si před zahájením přepravy formálně perfektní doklad o dopravě ve smyslu § 5 odst. 4 ZSD. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15.10.2009, č.j. 5 Afs 93/2008-94) dle žalobce vyplývá, že chybějící či nesprávně uvedené náležitosti daňového dokladu lze nahradit jiným důkazem prokazujícím zdanění vybraných výrobků; § 5 ZSD tak nelze vykládat restriktivně. Takový závěr lze dovodit též z dokumentu „Alternativní postupy vystavování dokladů“ vydaného žalovaným. Žalobce uvádí, že disponuje vnitřní dokumentací o výdeji, množství a lokaci v přepravě, ze které některé náležitosti dokladu o dopravě vyplývají; správní orgány však tuto skutečnost nereflektovaly a žádným způsobem se s ní nevypořádaly.

Žalobce dále namítá, že rozhodnutí správních orgánů odporují zásadě legitimního očekávání, neboť žalobce byl v minulosti opakovaně kontrolován, avšak žádné pochybení shledáno nebylo, přestože vždy disponoval téměř totožnou dokumentací jako v případě předmětné kontroly.

Žalobce dále namítá, že podstatou § 5 a § 42 ZSD je především možnost kontroly zdanění dopravovaných vybraných výrobků; přesto sám žalovaný sděluje, že předmětem řízení o zajištění předmětných vybraných výrobků nebylo posouzení, zda byla za konkrétní množství zajištěných vybraných výrobků řádně uhrazena spotřební daň.

Žalobce dále uvádí, že mu v souvislosti s nesprávným úředním postupem správních orgánů vznikla majetková újma, a to především u probíhajících stavebních zakázek; stejně tak namítá i ušlý zisk. Došlo totiž k vyřazení jediného funkčního cisternového vozidla a bylo znemožněno zásobování stavebních strojů při opravě železnice.

V replice a jejím doplnění žalobce zdůraznil, že žalovaný věrohodným způsobem nezpochybnil existenci dokladu o dopravě a jeho předložení. Podle žalobce je s ohledem na základní principy trestání a sankční povahu příslušné právní úpravy nutné přihlídnout k nové, mírnější úpravě, provedené zákonem č. 315/2015 Sb., jímž se mění zákon o spotřebních daních, a to i v řízení před soudem, jak vyplývá též z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou v této souvislosti žalobce odkazuje. Z nové právní úpravy vyplývá povinnost rozhodnout o uvolnění zdaněných zajištěných vybraných výrobků tehdy, byly-li dopravovány s dokladem s nesprávnými či nepravdivými údaji.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá toho, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření sděluje, že v případě dokladu o dopravě a souvisejícího dokladu o výdeji žalobce neprokázal, že tyto doklady obsahují veškeré povinné údaje, jež vyžaduje § 5 odst. 4 ZSD, a to konkrétně adresu místa určení či jiné údaje určující polohu místa určení pro předmětné zboží v množství 3 220 l. Předložené doklady nebylo možné s ohledem na rozdílné množství ztotožnit s dopravovaným zbožím.

V předloženém dokladu sice byla vyplněna kolonka pro adresu místa určení, avšak pro zboží v množství 6 002 l vybraných výrobků a s místem určení na adrese „TOMI - REMONT, Přemyslovka čp. 2514, 796 01 Prostějov-rozvoz“, přičemž kontrolovaná osoba sdělila jako místo určení obec Újezdec u Uherského Brodu. Zajištěné vybrané výrobky tak byly dopravovány v rozporu s § 5 odst. 6 ZSD. Žalovaný dále zdůrazňuje, že v daném případě se jednalo o situaci, kdy existovalo podezření na dopravu vybraných výrobků bez dokladu ve smyslu § 5 ZSD, nikoli o situaci, kdy by byly údaje na dokladech nepravdivé či nesprávné.

K namítanému porušení zásady legitimního očekávání žalovaný podotýká, že i v případě pravdivosti tvrzení žalobce ohledně zavedené praxe správních orgánů by dané jednání nebylo možné považovat za souladné se zákonem. K odkazu žalobce na metodický pokyn „Alternativní postupy vystavování dokladů“ žalovaný sděluje, že žalobce toliko konstatuje jeho existenci, aniž by blíže rozvedl svůj postup při dopravě vybraných výrobků.

Žalovaný uzavřel, že zajištění vybraných výrobků žalobce bylo oprávněné, přičemž až v řízení o zajištěných vybraných výrobcích podle § 42b ZSD správní orgán rozhodne o propadnutí výrobků, jejich zabrání, případně tyto výrobky uvolní. Není rozhodné, zda žalobce dodatečně předložil doklady prokazující řádné nabytí zajištěných vybraných výrobků a jejich zdanění spotřební daní; podstatné je, že žalobce vybrané výrobky dopravoval bez dokladu uvedeného v § 5 ZSD.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)] osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 3 písm. l) bodu 4 ZSD je uvedením do volného daňového oběhu mj. doprava vybraných výrobků, u kterých není prokázáno, že jde o výrobky zdaněné, nebo pokud se neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně.

Podle § 5 odst. 6 ZSD lze vybrané výrobky (zde minerální olej – motorovou naftu) uvedené do volného daňového oběhu dopravovat jen s daňovým dokladem, dokladem o prodeji, dokladem o dopravě nebo rozhodnutím podle § 5 odst. 5 ZSD. Zdanění vybraných výrobků uvedených do volného oběhu se prokazuje pouze tehdy, nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 5 odst. 1 ZSD).

Podle § 5 odst. 4 ZSD doklad o dopravě vystavuje právnická nebo fyzická osoba, která vybrané výrobky již uvedené do volného daňového oběhu vydá pro dopravu, přičemž nejsou splněny podmínky, na jejichž základě je stanovena povinnost vydat daňový doklad dle § 5 odst. 1 ZSD či doklad o prodeji dle § 5 odst. 3 ZSD.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu o zajištění vybraných výrobků vydané na podkladě § 42 odst. 1 písm. b) ZSD. Dle tohoto ustanovení správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, pokud zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 ZSD.

S ohledem na formulaci žalobních námitek je nejprve nutné zdůraznit, že ZSD rozlišuje dva druhy správních řízení. Jedná se o řízení o zajištění vybraných výrobků, jež se koná v případě, pokud celnímu orgánu vznikne podezření naplnění důvodů ve smyslu § 42 odst. 1 ZSD, jehož výsledkem je rozhodnutí o zajištění

vybraných výrobků. Po tomto řízení následuje řízení o zajištěných vybraných výrobcích podle § 42b ZSD: „Řízení dle § 42b odst. 1 zákona o spotřebních daních je tedy řízením odlišným od řízení o zajištění vybraných výrobků, byť spolu tato dvě řízení těsně souvisejí, resp. řízení, jehož výsledkem může být buď uvolnění zajištěného zboží, či jeho propadnutí, na řízení o zajištění časově i věcně navazuje. V tomto navazujícím řízení se postaví na jisto, zda podezření celního orgánu na nezákonné nakládání s vybranými výrobky bylo opodstatněné, a určí se, jak bude s vybranými výrobky dále naloženo...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2016, č.j. 1 Afs 133/2016-32; obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.9.2014, č.j. 4 Afs 147/2014-26).

V nyní posuzované věci žalobce napadá první z uvedených rozhodnutí, tedy rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků, zde podle § 42 odst. 1 písm. b) ZSD. S ohledem na uvedené tedy není důvodná námitka týkající se nutnosti přihlížet v tomto řízení k novelizaci ZSD, jež údajně zakládá příznivější právní úpravu pro žalobce jakožto sankcionovaný subjekt. Zákon č. 315/2015 Sb., kterým se mění zákon o spotřebních daních, do § 42c odst. 1 písm. c) ZSD zavádí pravidlo, dle kterého správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud byly dopravovány s dokladem podle § 42 odst. 1 ZSD obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje a byly zdaněny nebo nabyty oprávněně bez daně. Předmětná úprava se na nyní projednávaný případ nevztahuje, neboť se týká řízení o zajištěných vybraných výrobcích, přičemž žalobce napadá rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků ve smyslu § 42 odst. 1 ZSD.

Proto také v tomto typu řízení (o zajištění) nelze dovodit možnost dodatečného předložení dokumentů prokazujících zdanění vybraných výrobků v případě, kdy kontrolovaná osoba nemá takový doklad v průběhu kontroly k přepravovanému množství vybraných výrobků k dispozici; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.10.2007, č.j. 2 Afs 63/2007-154, na který žalobce v této souvislosti odkazuje, se týká zajištění vybraných výrobků podle právní úpravy ve znění do 31.10.2010, podle které musí být rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, pokud se prokáže, že s vybranými výrobky nebylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2 nebo že dopravní prostředek nedopravoval takové výrobky, zrušeno písemným rozhodnutím a toto rozhodnutí musí být doručeno kontrolované osobě.

Na nyní posuzovanou věc jeho závěry tedy nelze aplikovat, neboť ZSD ve znění rozhodném pro posuzovanou věc již důsledně odlišuje řízení a rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a řízení o zajištěných výrobcích a rozhodnutí o uvolnění nebo propadnutí a zabránění vybraných výrobků (§ 42c a § 42d ZSD), kde případně lze takovou argumentaci uplatňovat. Ani dodatečné předložení dokladů však nemůže zhojit porušení povinnosti dopravovat vybrané výrobky s těmito doklady, a to v jakémkoli okamžiku dopravy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2016, č.j. 1 Afs 133/2016-32).

Citovaná právní úprava představuje právní rámec pro (mimo jiné) přepravu tzv. vybraných výrobků, tedy výrobků alkoholických, tabákových a minerálních olejů. Tyto výrobky jsou zatíženy spotřební daní z důvodů nepřímé regulace jejich spotřeby a spotřební daň do státního rozpočtu odvádějí plátcí daně pod svojí majetkovou odpovědností. Z hlediska daňového se jedná o tzv. rizikové komodity, neboť jsou určené druhově, jsou běžně zaměnitelné a lze je identifikovat pouze prostřednictvím příslušných dokladů (tzv. individualizace jinak genericky určeného zboží). Proto zákon o spotřebních daních obsahuje zvláštní a přísné požadavky, jež kladou na podnikatele zvýšené nároky na vedení přesné dokumentace, nicméně tyto požadavky jsou proporcionální s ohledem na povahu přepravovaného zboží (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8.7.2015, č.j. 1 Afs 131/2015-38, či ze dne 20.8.2009, č.j. 1 Afs 81/2009-68). „*Pro účinnost celních kontrol dopravovaných vybraných výrobků (zde tabákových výrobků) předvídá § 5 odst. 6 ZSD jejich transport pouze v doprovodu daňového dokladu, dokladu o prodeji, dokladu o dopravě nebo s rozhodnutím dle § 5 odst. 5. Právní úprava zde reguluje nejen způsob prokazování zdanění vybraných výrobků, ale stanoví i režim jejich dopravy*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2016, č.j. 1 Afs 133/2016-32).

Z protokolu č.j. 55998/2014-640000-62 ze dne 14.11.2014 vyplývá, že v rámci místního šetření ve věci kontroly dopravy vybraných výrobků bylo s ohledem na sdělení kontrolované osoby, označení vozidla a předložené doklady (doklad o dopravě, koncesní listina žalobce, doklady o výdeji nafty ze dnů 12.11.2014 až 14.11.2014) zjištěno, že údaje uvedené na dokladu o dopravě neodpovídaly probíhající přepravě. Jednalo se o údaj o množství přepravovaných vybraných výrobků (na dokladu o dopravě bylo uvedeno množství 6 002 l, ale při kontrole bylo z dokladů o výdeji a stavu počítadla zjištěno množství 3 220 l) a o údaj o místě určení (na dokladu o dopravě byla uvedena adresa „TOMI - REMONT a.s., Přemyslovka čp. 2514, 796 01 Prostějov - rozvoz“, ale kontrolovaná osoba uvedla jako místo určení obec Újezdec u Uherského Brodu). Ani z dokladu o výdeji nevyplynuly adresy místa určení.

S ohledem na uvedené skutečnosti provedl prvostupňový orgán zajištění a uskladnění vybraných výrobků a následně vydal rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků, neboť údaj o místě určení (§ 5 odst. 4 písm. b/ ZSD požaduje uvedení adresy místa určení a v případě, že to není možné, jiné údaje určující polohu místa určení) i údaj o množství dopravovaných vybraných výrobků (§ 5 odst. 4 písm. c/ předmětného zákona) na dokladu o dopravě neodpovídal zjištěním vyplývajícím z místního šetření. Na základě těchto zjištění dospěl prvostupňový orgán a žalovaný k závěru, že byly splněny podmínky podle § 42 odst. 1 písm. b) ZSD, neboť předložený doklad o dopravě a doklad o výdeji nelze považovat za perfektní doklad ve smyslu § 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom ve vztahu k § 42 odst. 1 písm. b) ZSD vyplývá: „*Pokud jde o § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních*

daních, je v řízení o zajištění výrobků potřeba postavit najisto, zda bylo s vybranými výrobky nakládáno v rozporu se zákonem. V tomto případě je skutková podstata tohoto porušení formulována zcela jasně a výslovně tak, že přepravované výrobky správce daně zajistí, nejsou-li „dopravovány“ s vyžadovanými doklady. Nepředložil-li tedy řidič tyto doklady, skutková podstata § 42 odst. 1 písm. b) byla naplněna. V daném případě tedy není pochyb o tom, že úmyslem zákonodárce, resp. evropského normotvůrce, při vytváření těchto předpisů byla regulace režimu přepravy výrobků, tj. v daném případě, aby příslušné doklady byly dopravovány společně s vybranými výrobky... Nejvyšší správní soud se tedy neztotožňuje s názorem stěžovatelky, že doložení příslušných dokladů (byť v krátké době po zahájení místního šetření), by neohrozilo smysl a účel předmětné normy. Tento přístup by dle soudu naopak vedl k umožnění obcházení jednoznačně stanovených povinností v zákoně. Výrobky podléhající spotřební dani by nebyly při kontrolách identifikovatelné či ověřitelné, neboť by nemusely být dopravovány s příslušnými doklady. Jejich dodatečné doložení poté, co nebyly předloženy při kontrole správcem daně, je proto ve vztahu k porušení § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních bez významu...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2016, č.j. 1 Afs 133/2016-32).

Soud dále zdůrazňuje, že v případě, kdy jsou vybrané výrobky dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 ZSD (jednání ve smyslu § 42 odst. 1 písm. b/ ZSD), jakož i tehdy, pokud takové údaje jsou nesprávné nebo nepravdivé (§ 42 odst. 1 písm. c/ ZSD), správce daně vybrané výrobky zajistí. Z uvedeného tak vyplývá, že v obou předestřených případech nastupuje tentýž následek, a sice zajištění předmětných vybraných výrobků. Pokud má celní orgán pochybnosti o údajích v předložených dokladech, musí vyhodnotit, zda tyto nesrovnalosti jsou takové intenzity, že zpochybňují samotný doklad, tzn. usoudit, zda se nejedná o doklad ve smyslu ZSD nebo zda se jedná o pochybení, resp. nesrovnalost, kterou lze odstranit na místě, resp. bezprostředně po kontrole (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2012, č.j. 5 Afs 25/2012-30).

Podle § 5 odst. 4 ZSD doklad o dopravě vystavuje právnická nebo fyzická osoba, která vybrané výrobky již uvedené do volného daňového oběhu vydá pro dopravu, přičemž nejsou splněny podmínky, na jejichž základě je stanovena povinnost vydat daňový doklad podle § 5 odst. 2 ZSD nebo doklad o prodeji podle § 5 odst. 3 ZSD. Doklad o dopravě musí obsahovat obchodní firmu nebo jméno, sídlo nebo místo pobytu a daňové identifikační číslo, bylo-li přiděleno, odesilatele (písm. a/), adresu místa určení a v případě, že to není možné, jiné údaje určující polohu místa určení (písm. b/), množství dopravovaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě obchodní označení (písm. c/), výši spotřební daně celkem (písm. d/), datum vystavení dokladu o dopravě (písm. e/), číslo dokladu o dopravě (písm. f/).

Žalobce v této souvislosti namítá, že namísto byla případně kvalifikace jeho jednání podle § 42 odst. 1 písm. c) ZSD (údaje uvedené na dokladu o dopravě jsou nesprávné nebo nepravdivé). Tuto argumentaci soud zdejší nesdílí, neboť nesrovnalosti v údajích v předložených dokladech měly za následek nemožnost posouzení této písemnosti jako dokladu ve smyslu § 5 ZSD, jenž by bylo možno přiřadit k přepravovanému zboží (motorové naftě). Přestože tedy v dokladu o dopravě od společnosti FAV s.r.o. předloženém v průběhu kontroly dopravovaných vybraných výrobků byly vyplněny všechny povinné údaje podle § 5 odst. 4 ZSD (tj. žádný údaj nechyběl, resp. nedošlo k pouhé snadno vysvětlitelné technické chybě u některého z údajů, např. překlep v adrese či množství apod.), tento doklad neumožnil identifikaci přepravovaného zboží, neboť jej k tomuto zboží nebylo možno přiřadit. Jako doklad o dopravě tak mohl sloužit pouze k přepravě nafty od čerpací stanice společnosti FAV s.r.o. do skladu v Prostějově. Pokud dále žalobce ze skladu v Prostějově rozvážel naftu do svých vozidel na stavbách, není již možné tuto naftu na základě dokladu od společnosti FAV s.r.o. ztotožnit.

Pokud jde o dokumentaci vyplňovanou řidičem, která byla předložena při kontrole, ani ta neobsahuje všechny náležitosti dokladu o dopravě ve smyslu § 5 odst. 4 ZSD, které musí být v tomto dokladu uvedeny a musí být k dispozici již v průběhu dopravy. Chybí zde údaj o adrese odesilatele, o datu vystavení dokladu, je na něm uvedeno pouze číslo 2012 a chybí údaj o výši spotřební daně celkem. Pokud bylo při kontrole zjištěno množství nafty v cisterně ve výši 3 220 litrů, to je sice v řidičem vedené dokumentaci předložené u kontroly uvedeno, nicméně u tohoto údaje chybí jakýkoli konkrétní údaj o místě určení, tedy místa, kam zbývající množství nafty v nádrži řidič přepravuje, které musí být v dokladu uvedeno již v průběhu přepravy a nikoli doplněno až po výdeji. Pokud jde o dříve vyplněné údaje o vozidlech (RZ) a zakázce (např. „Kunovice“), ty také nepředstavují dostatečnou identifikaci adresy místa určení nebo polohu místa určení, jak vyžaduje ZSD.

Argumentuje-li žalobce s odkazem na metodický dokument celní správy „Alternativní postupy vystavování dokladů“ možností nahradit doklad uvedený v § 5 ZSD též jinak, aby bylo prokázáno zdanění vybraných výrobků, na žádné konkrétní ustanovení předmětného dokumentu neodkazuje. U jednání žalobce potvrdil, že na možnost alternativních postupů odkázal pouze na podporu své žalobní argumentace, aniž by však v daném případě některý z postupů využil. Vzhledem k tomu, že ani žalovaný existenci alternativních postupů nezpochybnil, soud tímto dokumentem nedokazoval.

Argumentuje-li dále žalobce tím, že byl v minulosti opakovaně kontrolován, přičemž vždy disponoval stejnou dokumentací, jedná se o argumentaci uplatněnou pouze v obecné rovině, neboť žalobce na žádné protokoly o místních šetřeních neodkazuje ani blíže údajně odlišnou správní praxi nekonkretizuje. K tomu soud zdejší doplňuje, že i kdyby v minulosti mělo docházet k odlišnému postupu správních orgánů, je správními soudy již ustáleně judikováno, že jako správní praxe

se nelze dovolávat nezákonných postupů či rozhodnutí. Zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena mimo jiné dalšími zásadami, zejména zásadou legality. Pokud by však skutečně došlo ke změně správní praxe, je taková změna přípustná, ovšem musí být správním orgánem řádně a přesvědčivě zdůvodněná.

K namítanému vzniku újmy, jež měla žalobci vzniknout nesprávným úředním postupem správních orgánů, zdejší soud konstatuje, že v postupu správních orgánů s ohledem na výše uvedené nesprávný a nezákonný postup neshledal. Správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy a správně kvalifikovaly jednání žalobce jako dopravu vybraných výrobků bez dokladu uvedeného v § 5 ZSD, což mělo za následek zajištění vybraných výrobků.

Stejně tak zdejší soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného uplatněnou u jednání, kdy žalobce poukazoval na to, že jeho odvolací námitku, že není distributorem pohonných hmot ani plátcem spotřební daně, žalovaný nevypořádal. Žalovaný sice v žalobou napadeném rozhodnutí na tuto argumentaci reagoval poměrně stroze s tím, že je nerozhodné, že žalobce vybrané výrobky řádně nakoupil a zaplatil včetně spotřební daně a že není distributorem, nicméně takové vyjádření ve spojení s další argumentací uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí a ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým se opírá o nosné skutkové a právní důvody, jež jsou dostatečně rozvedeny.

Zdejší soud tak s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu